

§ 12.

**Сждъ надъ апостола Павла, първи окови въ Римъ
четвърто пжтешествие и мжченическата
кончина (58—67 г. под. Р. Хр.)**

Подиръ завръщанieto на ап. Павла въ Иерусалимъ, послѣ 3-то пжтешествие, неговитѣ ненавистни Евреи едва го не умъртвили. Началникътъ на римскитѣ гарнизонъ го отбървалъ и пре-проводилъ въ Кесария, гдѣто го сждали прокураторитѣ Феликсъ и Фестъ. Наконецъ самъ св. апостолъ, по правото на римскитѣ граж-данинъ, поискалъ да се пренесе дѣлото му на сждъ Кесаревъ.

Когато подиръ 3-о велико пжтешествие (58 г. п. Р. Хр.) св. ап. Павелъ пристигналъ въ Иерусалимъ, то св. ап. Иаковъ, епископъ на Иерусалимската църква, го предупредилъ, че Иудеитѣ крайно били раз-гнѣвени противъ него, и съвѣтвалъ го, за смягчение на тая злоба, да приеме участие въ общанието на извѣстнитѣ нему 4-ма назореи ¹⁾. Св.

той развива мисль за оправдаване на всички по заслугитѣ на Г-да И. Хр. чръзъ вѣра въ Него, — и защитава своето апостолско достоинство. Въ църквата Коринтска нѣкои се раздѣляли на партии: едни наричали себе си ученици Апо-лосови, (знаменитий християнски учитель), други се наричали ученици на ап. Петра и Павла, трети се наричали ученици на самага И. Христа, непосредствено на когото и да е отъ апостоли. Нѣкои, по старъ обичай, се прѣдавали, на чувственностъ и на такива пороци, които се считали гнусни даже у язычнитѣ (напр. кръвосмѣшение). Други си позволявали да присѣтвовать при язычески жертвоприношения и да ядѣтъ идоложертвенно. Били се и такива, които се на-дували за полученитѣ дарове на Св. Духа и презирали по-малко надаренитѣ отъ тѣхъ. Богатитѣ се отказвали да устройватъ тѣй нарѣченитѣ вечери любви за бѣднитѣ. Ако и да устройвали, то не по любовь, а отъ тщеславие и за соб-ственно препитание. А. Павелъ, по поводъ на всичкитѣ тѣзи слухове за Корин-тианитѣ, проводилъ имъ послание по ученика си Тита, въ което ги убѣждава да живѣятъ въ миръ и достойно за званието християнство. Той би желалъ и самъ да отиде въ Коринтъ, нъ се бои, да не постигнѣ твърдѣ строго съ противницитѣ. Въ второто послание искава на Коринтианитѣ отеческа любовь и радость за тѣх-ното исправление и защитава апостолското си достоинство противъ нападенията на лжеучители. Въ посланието къмъ Римлянитѣ той подробно раскрива исти-ната за оправдаване чръзъ вѣра, истина изразена въ посланието къмъ Галата-нитѣ. Всички члсвѣци, както язычници, така и Иудеи, сж грѣшни и подлѣжатъ на сждъ Божий; нъ всички се оправдаватъ прѣдъ Бога даромъ, по заслугитѣ на Г-да И. Христа.

¹⁾ Той особенъ гнѣвъ противъ себѣ си св. ап. възбудилъ първо съ самото си обращение отъ гонителъ въ най-ревностенъ проповѣднигъ на християнството, второ съ свободната проповѣдъ за незадѣлжението за християнитѣ обридовитѣ законъ Мойсеевъ. Участието на св. ап. Павла въ обѣта на назорейтъ би пока-зало на Иудейтъ, че той не е такъвъ противникъ на закона Мойсеевъ, какъвто тий го прѣдставлявали. Назорейтъ, които се споменаватъ както въ Вѣхтій така и въ Новий Завѣтъ, се дѣлили на два класса. Едни отъ тѣхъ се посвѣщавали на Бога отъ родителитѣ си още въ дѣтство, както напр. Сампсонъ, Самуилъ; други сами се посвѣщавали на служение Богу, нѣкога на всичкийтъ си животъ, а нѣкога само на извѣстенъ срокъ. Законитѣ и общанията на назорейтъ сж изложени въ 6 гл. на книги Числѣ.